

N.F.S. Grundtvig “Gaade-Giætningen. (Til Baggesen.)”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.5, oktober 2014

Ændret i version 1.16 og 1.17, juni 2021

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Ændret i version 1.16 og 1.17, juni 2021

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1815 (SJ: 264)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 4

Teksten er etableret af Kim Steen Ravn

Punktkommentarer er skrevet af Kim Steen Ravn, redigeret af Johnny Kondrup og Jon Tafdrup

Indledning og tekstredegørelse er skrevet af Kim Steen Ravn, redigeret af Klaus Nielsen og Jon Tafdrup

Tilsyn ved punktkommentarer dr.phil. Lis Møller

Tilsyn ved indledning dr.phil. Flemming Lundgreen-Nielsen

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

|A:1491 |PS:194

Gaade-Giætningen.

(Til Baggesen.)

Let er din Gaade,
Gestur Blinde!
Nemt er at raade
Runen derinde,
Solen du fandt,
Hvor Traadene fine
Edderkop spandt

-
- 1 |PS:197| Du est *Dig Selv* en Gaade,
Det har jeg længe vidst,
Og til den ret at raade
Du har kun stakket Frist,
Og ved *Dig selv at dele*
Du taber i *det Hele*,
Det giælder To mod Een.
- 2 Din Jeghed at taxere
I Gaadesangs Duet,
Og Led for Led partere,
Var sagtens ei saa let,
Og det, om end jeg kunde,
Jeg gjorde ingenlunde,
Med mindre *Navnværdie*
Jeg satte Mere i,
|A:1492| Med mindre Løgn jeg vilde
Mig om mig selv indbilde,
Og havde det i Hu
At grunde Dig tilbage,
At sætte X for U
Mig selv for Dig i *Brage*.
Tænk ei jeg vil med Vid
Dig stikke i *Dualis!*
Da fik mit *Individ*
Jo *Bielke* i Pluralis,
|PS:198| Og skøndt det vel er sandt,
Hvad Du har vel udgrundet,
En Asenskiæft jeg fandt,
Hvor Du den kunde fundet;
Saa har dog, som Du veed,
Den Kiæft sin Egenhed,
Den fælder kun Philister,
Naar Man paa dem er bister,
Den aldrig dividerer
Hvad Man dualiserer,
Den gjør og ei hvad Du
Har gjort i Gaaden nu,
Deponens, om Du vil,
Den er som Gaade-Munden,

Activisk uden til,
Passivisk dog i Grunden,
Men gaaer dog ei saavidt,
Den bli'r Hermaphrodit,
Ei som Urgelmer den
Er Selvformerings Ven,
Vil i sin hule Tand
Ei, hvad den ikke kan,
Et Kildevæld *fremtvinge*,
Men *lader* det kun springe.

3 *Du* seer for Resten let
Hvorvidt jeg giætted ret,
At Hunnen vel i Rom,
Naar det til Stykket kom,
Ham selv var op ad Dage,
Og hendes Dæggelam
Man uden deres Skam
For Hunnen kunde tage,
Thi naar Alt kom til Alt,
Var Hun jo Sjæl og Han Gestalt,
|PS:199Hvor Hun var ei, var Han kun Lidet,
Og hun var kun i Individet,
|A:1493Det saae Man jo og klarlig paa det Hele,
Paa *Divisionen* af de homogene Dele,
Der, som i Gaaden nok, den venlige Dualis
Forvanded til en underlig Pluralis,
Og demonstrerede ei som Schellings Ven
Indifferentsen just af Pan og Hen.

4 Dog, Proteus! om jeg ogsaa kunde,
Jeg fulgde ingenlunde
Dig paa den krumme Stie
Som Fugl og Bræms og Bie;
Langt heller planted jeg
Paa Kryds, som Du kan vide,
En Tvillingstav med Blide
Paa Skialdens Vintervei.

5 Ja, Du, o Skiald! hvis Stemme klang
Saa liflig over Danevang,
Før ret i Graad ved Moders Bryst
Jeg løftede min Røst,
Hvis Sang mig var i yngre Dage
Som Tungeslag af Brage,
Og er mig indtil denne Stund

Som Fuglekvad i Lund,
Hvis fine Tact og Tonehold,
Hvis Vid og dybe Tanker
Stadfæste sig paa Sagas Skiold
Som Liljer og som Ranker!
Om end, som stundum, Du med Magt
Dig tvinger til at smile,
Om Du med tavs Foragt,
Om Du med hvasse Pile,
|PS:200Hvormed saa tit Du rutter,
Vil svare ham, som Du har nænt
At kalde hvad Du ei har kiendt,
En bagvendt Morten Luther;
Jeg vil og maae et Alvorsord
Dog siunge for Dit Øre,
Og husk, det klinger over Nord,
Om Du end ei vil høre,
Og husk, om end af Latter nu
Det Ord blev overdøvet,
Det klinger dog igien, naar Du
Maae tie under Støvet,
Og husk, om og jeg var en Gaas,
Og Du den største Svane:
Saa blev dog lige falsk Din Kaas,
Og lige krum Din Bane! (Fortsættes.)